

heden er imellem Opfyldelsen af de husmoderlige Pligter og Deltagelsen i det offentlige Liv. Ogsaa vi kan lære adskilligt deraf.

Allerede i Foraaret dannedes i Wien »Husmødrenes Landsforbund«, og takket være dette iværksattes en Mængde Steder en »Kød-Boykotning«, som tilsidst tvang Slagterne, — de forholdsvis uskyldige Mellemlhandlere — til at henvende sig til Regeringen med Anmodning om særlige Foranstaltninger til Lettelse af Kødindførselen. Som Følge heraf udfærdigedes ogsaa en Række nye Bestemmelser. Men disse har næppe medført andet end Forbedringer paa Papiret. Thi de gjorde Indrømmelser vedrørende Indførselen mulig, og ikke paa langt nær en Tilførsel tilstrækkelig til stadigt at indvirke paa Priserne. Aarsagen til at man har nøjedes med halve Forholdsregler, er Landbrugerens heftige Modstand imod et Forsøg paa at varetage den store forbrugende Almenheds Interesser paa deres Bekostning. For dette rige Mindetal har Regeringen højet sig, et desværre ikke enestaaende Tilfælde i Samtidens Historie!

For yderligere at protestere mod Kødet Fordyrelse har man nylig afholdt store Demonstrationer i Wien, naturligvis med særdeles livlig Tilslutning fra Kvindernes Side.

Men alt dette er kun øjeblikkelige Forholdsregler. »Neues Frauenleben« fremhæver det nationaløkonomisk uheldige i Manglen paa Folkerepræsentanter for dem, som til syvende og sidst udgør Forbrugernes store Skare: Husmødrene. Manden er først og fremmest Producent, Frembringer, Kvinden leder Forbruget. Men Manden har Valgret, Kvinden ikke. Man kan med Rette paastaa, at det er af denne Grund, at Lovgivningen tager saa overvejende store Hensyn til Tilvirkningen, Produktionen, og saa ringe til Forbruget. Selv om Kvinden under de nuværende Forhold gennem Boykotning, Demonstrationer og Foreninger kan have nogen Indflydelse, saa staar hun dog magtesløs overfor de vigtigste Faktorer: Skatte- og Toldlovgivningen, Ordningen af Ind- og Udførsel samt Forbedring af det indenlandske Landbrug.

Den Opfattelse bør derfor trænge ind i den almindelige Bevidsthed, at Forbrugeren som saadan, uanset alle Partihensyn, bør deltage i Folkerepresentationen. Og hvilken Røst bør her høres mere end Hus-

moderens? En af Kvindens første Opgaver paa det politiske Omraade er at skabe sunde Forhold for Tilvirkning og Forbrug. Disse hænger paa det nøjeste sammen med Kvindens Arbejde paa et Omraade, hvor hendes Rettigheder har været ubestridt: det husmoderlige.«

S. Sbd.

Kvindens politiske Valgret.

I Anledning af vort Svar i forrige Nr. til Møens Dagblad opfordrer dette D. K. til at tage Sagen op om Landsafstemning blandt Kvinderne om Stemmeretten og stille Kravet herom.

Naar vi har givet Tanken vor Tilslutning, har det dog derfor ikke været vor Mening, at der her laa en Opgave for D. K., men at det kun skulde glæde os at se andre bringe den til Udførelse.

D. K.'s første og vigtigste Opgave er Arbejdet for Gennemførelsen af Kvindens politiske Valgret, fordi det er en retfærdig Samfundssag, og denne Pligt vilde derfor ogsaa blive ganske upaavirket af Resultatet af en saadan mulig Landsafstemning. Noget andet vilde det være, om en saadan maatte anses for et virksomt eller nødvendigt Agitationsmiddel; D. K. maatte saa tage Sagen under nærmere Overvejelse. Det er mere end tvivlsomt, om Virkningen som Agitationsmiddel vilde svare til det Besvær, der er forbundet med at sætte et saa stort Apparat som en Landsafstemning i Gang, og nødvendigt kan det sikkert ikke blive, eftersom det maa anses for givet, at Kvindestemmeretten ikke vil møde nogen nævneværdig Modstand i Rigsdagen, naar den — om forhaabentlig ikke ret længe — for Alvor tages op til Behandling.

Mands og Kvindes Indkomst i København.

I Anledning af forskellige Forespørgsler fra Kommunelærerinder om Sammenhængen med, at jeg i min Artikkell om Indkomsten i Kjøbenhavn efter det sta-